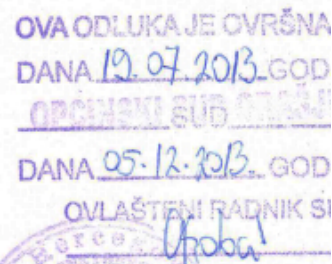
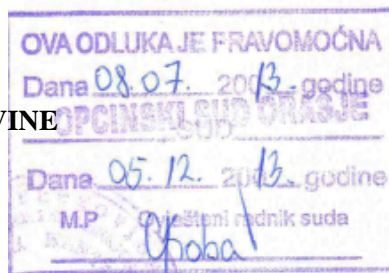

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
POSAVSKI KANTON
OPĆINSKI SUD ORAŠJE
Broj: 25 0 P 028318 11 P
Orašje, 03.05.2013. godine

OPĆINSKI SUD U ORAŠJU, po sucu Darku Župariću, u pravnoj stvari tužitelja „Alphapay AG“ Zürich, Švicarska i „Weco Incasso AG“ Zürich, Švicarska, oba zastupana po punomoćniku Alma PRNJAVORAC, odvjetniku iz Tuzle, protiv I-tuženika P.F. i II-tužene K.F iz B., oboje zastupani po punomoćniku odvjetniku iz Orašja, radi isplate duga, v.p.s. **31.936,76 KM**, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave, zaključene dana 05.04.2013. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja odvjetnika Alme Prnjavorac dana 03.05.2013. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

OBVEZUJU SE I-tuženik P.F i II-tužena K.F. da solidarno plate dug tužiteljima „Alphapay AG“ Zürich, Švicarska i „Weco Incasso AG“ Zürich, Švicarska u visini od 18.294,60 CHF (na osnovu neisplaćenih rata iz Ugovora o kreditu „Credit Suisse broj: 0539-4565314-7K-1, po kojem ugovoru su podigli kredit u visini od 37.754,40 CHF) – sa pripadajućom zakonskom kamatom po Švicarskom GZ obračunatom od **12.02.2001. godine** pa do dana isplate, te da tužiteljima naknade troškove postupka u ukupnom iznosu od 3.940,00 KM, sve to u roku od 30 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Dana 23.11.2011. godine punomoćnik tužitelja je podnio tužbu u kojoj navodi da je tužitelj „Alphapay AG“ Zürich, Švicarska zaključio Ugovor o kreditu „Credit Suisse broj: 0539-4565314-7K-1 sa tuženima, po kojem ugovoru su tuženi zajednički podigli kredit u visini od 37.754,40 CHF. Tuženi P.F i K.F nisu tužiteljima isplatili iznos kredita u visini od 18.494,60 CHF. Ugovorom „Credit Suisse“ je ugovorena primjena Švicarskog GZ. Ugovor o kreditu podliježe švicarskom pravu. Na materijalno-pravni odnos nastao zaključenjem Ugovora o zajmu u Švicarskoj, gdje je tužitelj, kao zajmodavac, imao prebivalište – sjedište u vrijeme zaključenja ugovora, prema pravilima kolizionog prava kao mjerodavno pravo ima se primijeniti pravo mjesta prebivališta zajmodavca, ukoliko ugovorom nije drukčije određeno ili ukoliko posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo mjerodavno pravo. (Iz obrazloženja: Presuda Vrhovnog suda FBiH br. 070-0-Rev-08-001 568 od 25.02.2010. godine). Prema pravilima materijalnog prava sadržanim u odredbama čl.312. **Švicarskog zakonika o obligacijama** (*Codes des obligations*) zajam je ugovor kojim se zajmodavac obvezuje da zajmoprimcu prenese u svojini izvjesnu sumu novca ili nekih drugih potrošnih stvari, uz obvezu zajmoprimca da mu vrati istu količinu stvari iste vrste i kvaliteta. Cijeneći da u smislu odredbi čl.102. Švicarskog zakonika o obligacijama dužnik pada u docnju već samim protekom dana koji je određen sporazumom za isplatu duga. Međutim, u pogledu visine zatezne kamate, primjenom odredbi čl.104.st.1 a ovog Zakonika, koje se imaju primijeniti kao mjerodavno pravo, proizlazi da dužnik koji se nalazi u docnji sa plaćanjem novčane sume duguje zateznu kamatu od 5% godišnje, čak i u slučaju kada je ugovorom utvrđena niža kamatna stopa,... (Presuda Vrhovnog suda FBiH br. 070-0-Rev-08-001 568 od 25.02.2010. godine objavljena u biltenu Sudske prakse Vrhovnog suda FBiH br.1, Sarajevo, januar-juni 2010. godine), te je predloženo da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja. Obzirom da je punomoćnik tuženika u sudski spis dostavio uplatnicu o izvršenom plaćanju jedne rate kredita od 200,00 CHF od 14.03.2013.godine, to je punomoćnik tužitelja umanjio tužbeni zahtjev za taj iznos od 200,00 CHF, tako da tužbeni zahtjev tužitelja glasi kao u izreci ove presude.

U pismenim Odgovorima na tužbu od 27.12.2011. godine i 05.04.2012. godine punomoćnik tuženika navodi da tuženici u cijelosti osporavaju tužbeni zahtjev tužitelja zbog nenadležnosti i zastare potraživanja kao neosnovan. Tuženi smatraju nenadležnim sud u F BiH iz razloga što su I-tuženik i II-tužena sa prebivalištem u Švicarskoj gdje je i podignut kredit. Tuženi isto tak ističu i prigovor zastare potraživanja temeljem čl.371. ZPP-a - opći rok zastarjelosti. Ujedno ističe i prigovor presuđene stvari jer je identični tužbeni zahtjev vođen u Švicarskoj na sudu i odbijen tužbeni zahtjev. Tuženi i danas imaju prebivalište u Švicarskoj. I-tuženi je u mirovini koju prima u Švicarskoj.

Sud je održao pripremno ročište dana 27.02.2013. godine i glavnu raspravu dana 05.04.2013. godine.

Nakon provedenog dokaznog postupka u završnom izlaganju punomoćnik tužitelja je naveo da predlaže da na osnovu provedenih dokaza Sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, a naglašava da iste dokaze tuženi nisu osporili niti su pokušali osporiti u odgovoru na tužbu niti na pripremnom ročištu. Jedini prigovor koji su tuženi koristili bili su prigovori da je nastupila zastara potraživanja po Ugovoru o zajmu koji su tuženi zaključili 31. jula 1998. godine. Potraživanje tužitelja nije zastarjelo a aktom učinjenim od strane tužene (radi se o novčanom dokumentu koji je imenovana potpisala kao uplatnicu jedne od rata iznosa duga koji nije osporavan od strane tuženih datuma 14.03.2013. godine) izvršen je prekid zastare, te je shodno toj uplati punomoćnik tužitelja i umanjio tužbeni zahtjev za iznos uplate od 200,00 CHF. Punomoćnik tužitelja smatra da je potpuno nesporno među strankama a i za sud da su tuženi dužni da uplate iznos od 18.294,60 CHF, koja korekcija je izvršena shodno uplatnici koju su priložili tuženici, te je tražila da tuženi isplate označeni dug sa zakonskim zateznom kamatom od 21.02.2001. godine, kao i da se obvežu tuženici da plate troškove sudskog postupka koji se odnose na plaćanje takse na tužbu koja je uplata izvršena 16.11.2011. godine u iznosu od 500,00 KM, takse na presudu po oznaci suda i troškova postupka i to: za sačinjavanje tužbe u visini od 820,00 KM, za pristup na pripremno ročište od 27.02.2013. godine u iznosu od 820,00 KM uvećano za 4 sata odsutnosti iz sudske kancelarije, što ukupno iznosi 1.060,00 KM i iznos od 1060,00 KM obračunat na isti način za ročište od 05.04.2013. godine.

U tijeku postupka izvršen je uvid i čitanje materijalne dokumentacije koja se nalazi u spisu i to: Knjiženje sa danom 07.04.2011. godine po privatnom kreditu na osnovu liste podataka iz dosjea DOS 115, broj: OV-8884/11 u Solunu od 26.04.2011. godine, Credit Suisse – Izvod stavki od 15.07.1998. godine do 13.02.2002. godine račun br. 0539-4565314-7K-1 koji glasi na P.F, izražen u švicarskim francima, fotokopija Putovnice br. 08460192 za P.F., izdanu od MUP PS Crikvenica od 05.03.1993. godine, Credit Suisse od 13.07.1998. godine – Ugovor o kreditu sa garancijom za ostatak duga br. 0539-4565314-7K-1 zaključen između K.F kao primalaKnjiženje sa danom 07.04.2011. godine po privatnom kreditu na osnovu liste podataka iz dosjea DOS 115, broj: OV-8884/11 u Solunu od 26.04.2011. godine, Credit Suisse – Izvod stavki od 15.07.1998. godine do 13.02.2002. godine račun br. 0539-4565314-7K-1 koji glasi na P.F, izražen u švicarskim francima, fotokopija Putovnice br. 08460192 za P.F. izdanu od MUP PS Crikvenica od 05.03.1993. godine, Credit Suisse od 13.07.1998. godine – Ugovor o kreditu sa garancijom za ostatak duga br. 0539-4565314-7K-1 zaključen između P.F i K.F traživanja: privatni kredit classic od 13.07.1998. godine, potvrda o gubitku od 12.02.2001. godine, Isprava o zapljeni i potvrda o gubitku, izvršenje br. 2760 od 12.02.2001. godine Službe za prinudno izvršenje Buchsca kredita, Alphapy – Izvod sa računa za gospodina P.F., osnov potraživanja: privatni kredit classic od 13.07.1998. godine, potvrda o gubitku od 12.02.2001. godine, Isprava o zapljeni i potvrda o gubitku, izvršenje br. 2760 od 12.02.2001. godine Službe za prinudno izvršenje Buchs, Izvod iz sudskog registra sa ovjerenim prijevodom 5 do 6 strana prevoditelj Vedrana Tomić br. OV-178/2011 od 02.09.2011. godine Trgovački registar Kantona Zurich sa prvim datumom 21.12.2009. a konačnim datumom 02.09.2011. godine, Dug koji je utužen sa 14.02.2002. godine, gdje je izražen dug u švicarskim francima 18.494,60 ŠF od 14.02.2002. godine, kao posljednja opomena prije podnošenja tužbe.

Na glavnoj raspravi dana 05.04.2013.godine Sud je donio Rješenje da se neće provoditi dokaz – uvid i čitanje Zahtjeva banke upućen na adresu II-tužene u Švicarskoj s priložima, koji dokaz je predložen od strane punomoćnika tuženika, a obzirom da punomoćnik tuženika nije postupio po nalogu Suda sa

ročišta od 27.02.2013.godine i nije izvršio prijevod navedenog dokaza na jedan od jezika koji su u službenoj uporabi u F BiH, a također punomoćnik tuženika nije niti pristupio na glavnu raspravu dana 05.04.2013.godine.

Cijeneći izvedene dokaze u smislu čl. 8 Zakona o parničnom postupku F BiH (Službene novine FBiH br. 53/03,73/05,19/06; u daljnjem tekstu ZPP), sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

Prije svega, odlučujući o prigovoru nenadležnosti suda, koji prigovor je istaknut od strane punomoćnika tuženika, Sud je na pripremnom ročištu dana 27.02.2013.godine donio Rješenje kojim se odbija prigovor kao neutemeljen. Naime, člankom 29. stavak 1. ZPP-a propisano je da je **za suđenje opće mjesno nadležan sud na čijem području tuženik ima prebivalište, ako posebnim zakonom nije drugačije određeno**, dok je člankom 31. ZPP-a propisano da **za suđenje u sporovima protiv državljanina F BiH koji stalno živi i inozemstvu, opće mjesno je nadležan sud njegovog posljednjeg prebivališta u Federaciji**. Tuženici su prijavljeni sa prebivalištem u Federaciji BiH gdje su i zaprimili predmetne tužbe na odgovor, a II-tužena očito ima boravište u inozemstvu (po navodima njenog punomoćnika), tako da je neutemeljen prigovor da je tužena sa prebivalištem u Švicarskoj o čemu nije dostavljen nikakav dokaz u sudski spis, a člankom 7. i člankom 123. ZPP-a propisana je **obveza stranaka da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a ako sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju ove činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja** sadržanom u odredbi članka 126. ZPP-a. Također je neutemeljen i prigovor nenadležnosti iz razloga što je ugovor o kreditu zaključen u Švicarskoj, obzirom da je *Ugovorom o kreditu sa garancijom za ostatak duga br. 0539-4565314-7K-1 - Credit Suisse od 13.07.1998. godine* u članku 12. ugovorena primjena švicarskog prava, te je prema Švicarskom zakoniku o obligacijama (Codes des obligations) također propisana nadležnost suda po mjestu prebivališta tuženika, kao što je to u zakonskim odredbama u F BiH. U predmetnoj pravnoj stvari primijenit će se švicarsko materijalno pravo i obzirom da je člankom 20. točka 8) Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Sl.list SFRJ“ broj 43/82, 72/82-1645; „Službeni list R BiH“ broj 2/92-5, 13/94-189) propisano da, **ako i nije izabrano mjerodavno pravo i ako posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo pravo, kao mjerodavno pravo primjenjuje se za ugovor o zajmu – pravo mjesta gdje se u vrijeme prijema ponuda nalazilo prebivalište, odnosno sjedište zajmodavca**, dok je člankom 46. istog Zakona propisana nadležnost suda u ovoj zemlji ukoliko tuženik ima prebivalište u njoj. Također, Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Rev-08-001568 od 25.02.2010.godine) navedeno je da se na materijalno-pravni odnos nastao zaključenjem ugovora o zajmu u Švicarskoj, gdje je tužitelj kao zajmodavac imao prebivalište u vrijeme zaključenja ugovora, prema pravilima kolizionog prava kao mjerodavno pravo ima se primijeniti pravo mjesta prebivališta zajmodavca, ukoliko ugovorom nije drugačije određeno ili ukoliko posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo mjerodavno pravo.

Također je neutemeljen prigovor presuđene stvari istaknut od strane punomoćnika tuženika, obzirom da po uputi Suda punomoćnik tuženika nije u sudski spis dostavio nikakav dokaz o presuđenoj stvari pred švicarskim sudovima, niti bilo koji dokaz da se eventualno vodi postupak pred švicarskim sudom, a uvidom u dostupne podatke ovome Sudu u Federaciji BiH, utvrđeno je da se pred sudovima u F BiH ne vodi, niti se vodio i okončao identičan postupak, odnosno da se ne radi o presuđenoj stvari.

Nadalje, obzirom da je ugovoreno i da se u konkretnom slučaju primjenjuje švicarsko materijalno pravo, odnosno odredbe Švicarskog zakonika o obligacijama (Codes des obligations), to je neutemeljen i prigovor zastare potraživanja od strane punomoćnika tuženika pozivanjem na odredbe p.Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list RBiH“ broj 2/92, 13/93 i 13/94), odnosno pozivanjem na opći zastarni rok iz članka 371. Naime, obzirom da se u konkretnom slučaju primjenjuje švicarsko materijalno pravo, primjenjuje se i odredbe o zastari Švicarskog zakonika o obligacijama gdje je propisan zastarni rok od 20 godina za Potvrde o gubitku od 1997. godine (sve starije Potvrde o gubitku zastarijevaju 2017. godine), a u konkretnoj pravnoj stvari vezano za Ugovor o kreditu od 13.07.1998.godine, Služba za

prinudno izvršenje Buchs/SG izdala je Ispravu o zapljeni i Potvrdu o gubitku za izvršenje broj 2760, datum izdavanja 12.02.2001.godine, a tužba u ovoj pravnoj stvari je podnesena dana 23.11.2011.godine. A nadalje, sama zastara je u svakom slučaju prekinuta i zastarni rok počinje teći ponovno, obzirom da su tuženici izvršili uplatu jedne rate kredita u iznosu od 200,00 CHF dana 14.03.2013.godine, o čemu su uredno dostavili dokaz u sudski spis.

Tuženici nisu niti jednim dokazom osporili potraživanje tužitelja, njegovu visinu, te obvezu koja proistječe iz predmetnog Ugovora.

Naime, uvidom u *Credit Suisse od 13.07.1998. godine – Ugovor o kreditu sa garancijom za ostatak duga br. 0539-4565314-7K-1* Sud utvrđuje da su tuženici sa „Credit Suisse“ zaključili Ugovor o kreditu dana 13.07.1998.godine na iznos od 37.754,40 CHF i to iznos od 31.403,35 CHF na ime kredita, te iznos od 6.351,05 CHF na ime kamata od 9,75%, po kojem Ugovoru se tuženici obvezuju navedene iznose vratiti u 48 mjesečnih rata koje dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, prvi puta 31.07.1998.godine, rate iznose po 786,55 CHF, te je ugovorena primjena švicarskog prava.

Uvidom u ostalu materijalnu dokumentaciju i to: *Knjiženje sa danom 07.04.2011. godine po privatnom kreditu na osnovu liste podataka iz dosjea DOS 115, broj: OV-8884/11 u Solunu od 26.04.2011. godine, Credit Suisse – Izvod stavki od 15.07.1998. godine do 13.02.2002. godine račun br. 0539-4565314-7K-1 koji glasi na P.F. izražen u švicarskim francima, Alphapy – Izvod sa računa za gospodina P.F. osnov potraživanja: privatni kredit classic od 13.07.1998. godine, potvrda o gubitku od 12.02.2001. godine, Isprava o zapljeni i potvrda o gubitku, izvršenje br. 2760 od 12.02.2001. godine Službe za prinudno izvršenje Buchs*, Sud utvrđuje da je „Credit Suisse“ kao davatelj kredita svoje predmetno potraživanje po osnovu predmetnog Ugovora o kreditu ustupio tužitelju „Weco Inkasso AG“ Zürich, sa saldnom 18.494,60 CHF, a sukladno Potvrdi o gubitku broj 1821 od 12.02.2001.godine.

Člankom 312. Švicarskog zakonika o obligacijama (Codes des obligations) propisano je da je ***zajam ugovor kojim se zajmodavac obvezuje da zajmoprimcu prenese u svojinu izvyjesnu sumu novca ili drugih potrošnih stvari, uz obvezu zajmoprimca da mu vrati istu količinu stvari iste vrste i kvalitete.*** Nadalje, člankom 102. stavak 2. istog Zakonika propisano je da ***dužnik pada u docnju već samim protekom dana koji je određen sporazumom za isplatu duga***, dok je člankom 104. stavak 1a) propisano da ***dužnik koji se nalazi u docnji s plaćanjem novčane obveze duguje zateznu kamatu od 5% godišnje, čak i u slučaju kada je ugovorom utvrđena niža kamatna stopa***¹.

Slijedom navedenog, a temeljem citiranih zakonskih odredbi Švicarskog zakonika o obligacijama (Codes des obligations), Sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja kako u pogledu glavnog duga, tako i u pogledu kamata, a posebice obzirom da su tuženici praktično nespornim učinili predmetno potraživanje tužitelja.

Punomoćnik tuženika je u sudski spis prije održavanja glavne rasprave dostavio podnesak – Naplata otvorenih potraživanja od 06.03.2013.godine navodeći u svojem popratnom aktu da se radi o sporazumu između tužitelja i tužene radi otplate preostalog dijela kredita. Međutim, prije svega, navedeni akt nije predložen kao dokaz na pripremnom ročištu, niti je punomoćnik tuženika pristupio na glavnu raspravu da taj akt sukladno članku 102. stavak 2. eventualno predloži kao dokaz iz razloga što ga nije mogao predložiti na pripremnom ročištu, tako da Sud isti nije niti cijenio u smislu dokaza. Međutim, iz samog naziva akta vidljivo je da isti nije naslovljen kao „sporazum“ ili „nagodba“ da bi se eventualno moglo govoriti o postizanju nagodbe u predmetnoj pravnoj stvari i eventualnom povlačenju tužbe, a očitujući se na isti akt, punomoćnik tužitelja je na glavnoj raspravi dana 05.04.2013.godine izjavio da navedeni akt ne predstavlja sporazum između tužitelja i tužene, da tužitelj i dalje ustrajava na postupku i da se radi samo o dokumentu kojim se tuženoj daje mogućnost plaćanja predmetnog duga u ratama od po 200,00 CHF.

¹ Presuda Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Rev-08-001568 od 25.02.2010.godine

Punomoćnik tužitelja postavio je opredijeljeni zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka i to: taksu na tužbu koja je uplata izvršena 16.11.2011. godine u iznosu od 500,00 KM, takse na presudu po oznaci suda i troškova postupka i to: za sačinjavanje tužbe u visini od 820,00 KM, za pristup na pripremno ročište od 27.02.2013. godine u iznosu od 820,00 KM uvećano za 4 sata odsutnosti iz sudske kancelarije, što ukupno iznosi 1.060,00 KM i iznos od 1060,00 KM obračunat na isti način za ročište od 05.04.20143. godine. Punomoćnik tuženika nije postavio opredijeljeni zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka, ali tuženicima isti svakako i ne pripadaju, obzirom da su izgubili parnicu.

Odluku o troškovima parničnog postupka Sud je donio na osnovu odredbe čl. 396.st.1.i st. 2., a u svezi sa čl.386. st.1 ZPP-a, te obzirom da su tuženici izgubili spor, to je Sud obvezao tuženike da tužitelju naknade opravdane troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od **3.940,00 KM**, a koji se sastoje od: iznosa od 820,00 KM na ime sastava tužbe po kvalificiranom punomoćniku sukladno članku 12. i 13. stavak 1. točka 1.a. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službene novine FBiH“ br. 22/04, 24/04; u daljnjem tekstu Tarifa); iznosa od 820,00 KM na ime troškova zastupanja tužitelja po punomoćniku na pripremnom ročištu dana 27.02.2013. godine sukladno čl. 12. i 13.st.1.t.1.b. Tarife, iznosa od 820,00 KM na ime troškova zastupanja tužitelja po punomoćniku na glavnoj raspravi dana 05.04.2013.godine sukladno čl. 12. i 13.st.1.t.1.c. Tarife, troškova za odsustvo iz kancelarije punomoćnika tužitelja (8 sati za 2 ročišta x 20 bodova x 3 KM) u ukupnom iznosu od 480,00 KM sukladno članku 26. stavak 1.točka 5. Tarife, iznosa od 500,00 KM na ime sudske pristojbe na tužbu i iznosa od 500,00 KM na ime sudske pristojbe na presudu.

Zbog svega izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

PRAVNAPOUKA:

Protiv ove presude stranka može podnijeti žalbu, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Odžaku, putem ovog suda.

SUDAC

Darko Župarić